

luster njuta ersättning, utan äfven beviljat skälig nedsättning i arrendet; dock med förklarande af Kongl. Maj:t att för ansökningens definitiva pröfning erfordrades Riksdagens medverkan, hvadan Kongl. Maj:t ville till densamma aflåta Proposition.

I anledning af ej mindre högstberörda nådiga Resolution, än ock härhos närlagda besigtningbevis, tager jag mig friheten vördsamt föreslå:

att Riksdagen tacktes för sin del bevilja arrendatorn Hultén dels 1,213 R:dr R:mt såsom ersättning för den lidna förlusten å husen, dels ock nedsättning af utfästa arrendet från 57 $\frac{1}{2}$ tunna till 40 tunnor, hälften råg och hälften korn.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1867.

J. Jonasson
från Calmar län.

N:o 189.

Af Herr J. Jonasson från Calmar län: Om ändring af 29 § i Kongl. Förordningen den 1 April 1843 angående prestval.

Enligt 29 § i Kongl. Förordningen den 1 April 1843 angående prestval ega församlingarne att, om de så önska, vid val till regala pastorat, begära fjerde profpredikant, en rättighet, som efter samma § är församling vid andra prestval betagen. De såkallade konsistoriela pastoratens församlingar äro således vid utseende af själasörjare inskränkta inom gränserna af ett utaf en annan myndighet än församlingen sjelf upprättadt förslag, hvilket till och med ofta nog, efter hvad erfarenheten nog samt visar, kan stå i strid emot församlingens enhälliga önskningar och vilja. Huru denna olikhet emellan församlingarne än må hafva tillkommit, säkert är, att den för närvarande innebär en orättvisa, hvilken så mycket heldre borde ur lagen utgå, som å ena sidan rättigheten för församlingen att i någon mån ega sjelfbestämningrätt, då det gäller att utse dess andliga ledare och föresyn, är naturlig och billig, och å den andra sidan de konsistoriela pastoratens likställande med de regala skulle

verka föga rubbade i den bestående ordningen och allsintet kunde förnäma befogade anspråk. Man kan nemligen efter hvad mig synes icke bestrida att, då den konsistoriela församlingen uti icke mindre mån än den regala för sin religiösa uppbyggelse är beroende af prestmannen, liksom denne får sitt underhåll af församlingen, den sistnämnda ock borde ega något rättsligt inflytande vid prestval; och man skulle kunna andraga mångfaldiga exempel derpå, huruledes den prestman, som, till följd af motsatta stadganden, blifvit en församling påtvingad, föga kunnat uträtta i sin tjänstebefattning, ehuru framstående hans gåfvor än kunna hafva varit, äfvensom dessförutan i sitt öfriga förhållande till församlingsboarne rönt allt annat än tillmötesgående välvilja och förtroende.

Af denna anledning vågar jag vördsammast föreslå:

att Riksdagen hos Regeringen gjorde underdånig framställning om borttagande ur ofvan omförmälda paragraf äfvensom ur öfriga författningar, der likartade stadganden kunna förekomma, af den inskränkning, som vid prestval hittills betungat de konsistoriela pastoratens församlingar, samt om deras likställande med de regala pastoraten uti rättigheten att utse fjerde profpredikant, med hemställan att Kongl. Maj:t i nåder täcktes härom stadga erforderliga bestämmelser.

Om hänvisning till vederbörligt Utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 26 Januari 1867.

J. Jonasson
från Calmar län.

Uti förestående motion instämmer

E. J. Rudberg
från Calmar län.